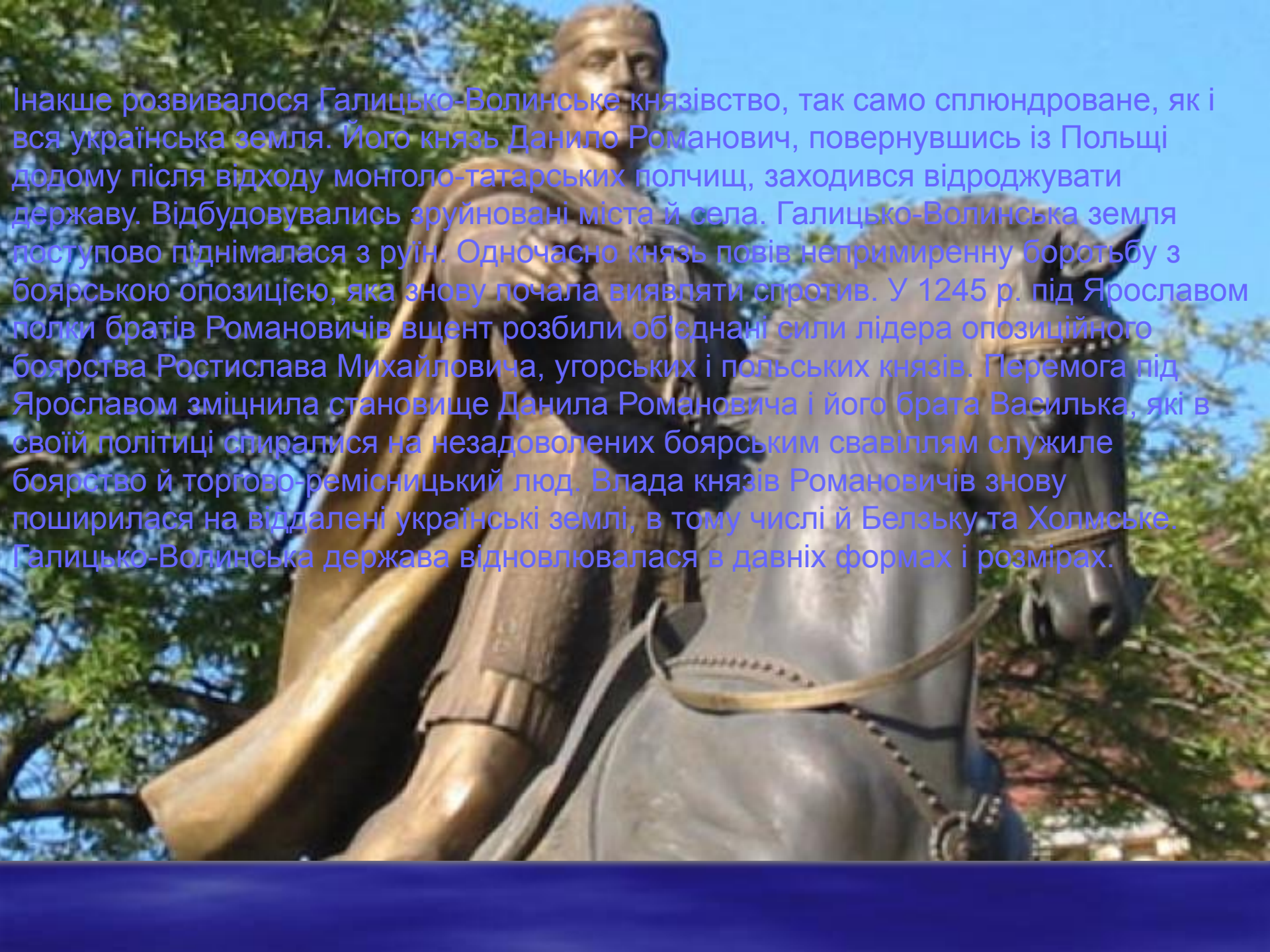

ЗОВНІШНЯ ТА ВНУТРІШНЯ ПОЛІТИКА ДАНИЛА ГАЛИЦЬКОГО

Інакше розвивалося Галицько-Волинське князівство, так само сплюндроване, як і вся українська земля. Його князь Данило Романович, повернувшись із Польщі додому після відходу монголо-татарських полчищ, заходився відроджувати державу. Відбудовувались зруйновані міста й села. Галицько-Волинська земля поступово піднімалася з руїн. Одночасно князь повів непримиренну боротьбу з боярською опозицією, яка знову почала виявляти спротив. У 1245 р. під Ярославом полки братів Романовичів вщент розбили об'єднані сили лідера опозиційного боярства Ростислава Михайловича, угорських і польських князів. Перемога під Ярославом зміцнила становище Данила Романовича і його брата Василька, які в своїй політиці спиралися на незадоволених боярським свавіллям служиле боярство й торгово-ремісницький люд. Влада князів Романовичів знову поширилася на віддалені українські землі, в тому числі й Белзьку та Холмське. Галицько-Волинська держава відновлювалася в давніх формах і розмірах.

Посилення держави не відповідало інтересам Золотої Орди. Щоб розчленувати її на окремі уділи, хан Батий восени 1245 р. наказав Данилові Галицькому: "Віддай Галичі". Змушений відвідати столицю Золотої Орди, Данило Романович ціною всіляких принижень і визнанням васальної залежності від хана утримав за собою князівський стіл. Це дозволило йому почати підготовку до визволення українських земель від поневолювачів. Для зміцнення міжнародного авторитету держави князь створив Галицьку митрополію, призначив її митрополитом свого сподвижника — "печатника" Кирила — і відправив його на затвердження в Нікею.

LEOPOLIS

Ruffice Austriacis Vebis primaria
emporium mercium Orientalium
celeberrimum.

Разом з тим він уклав проти Золотої Орди союз із своїм зятем, князем володимиро-суздальським, а також польськими, литовськими князями та угорським королем. Заради своєї мети галицько-волинський князь пішов на зближення з римською курією. Але після розгрому в 1262 р. ординцями володимиро-суздальського князя Галицько-Волинська держава залишилася фактично віч-на-віч з наймогутнішим у світі супротивником. Це знову змусило князя відновити зв'язки з римською курією й навіть коронуватися у 1253 р. Проте, переконавшись у нездатності Риму організувати хрестовий похід проти Золотої Орди, Данило Галицький припинив з нею стосунки. Тим самим він зняв конфесійну напругу в державі й заручився підтримкою безкомпромісно налаштованого православного духовенства, яке володіло умами селянства, міщанства й більшості бояр.

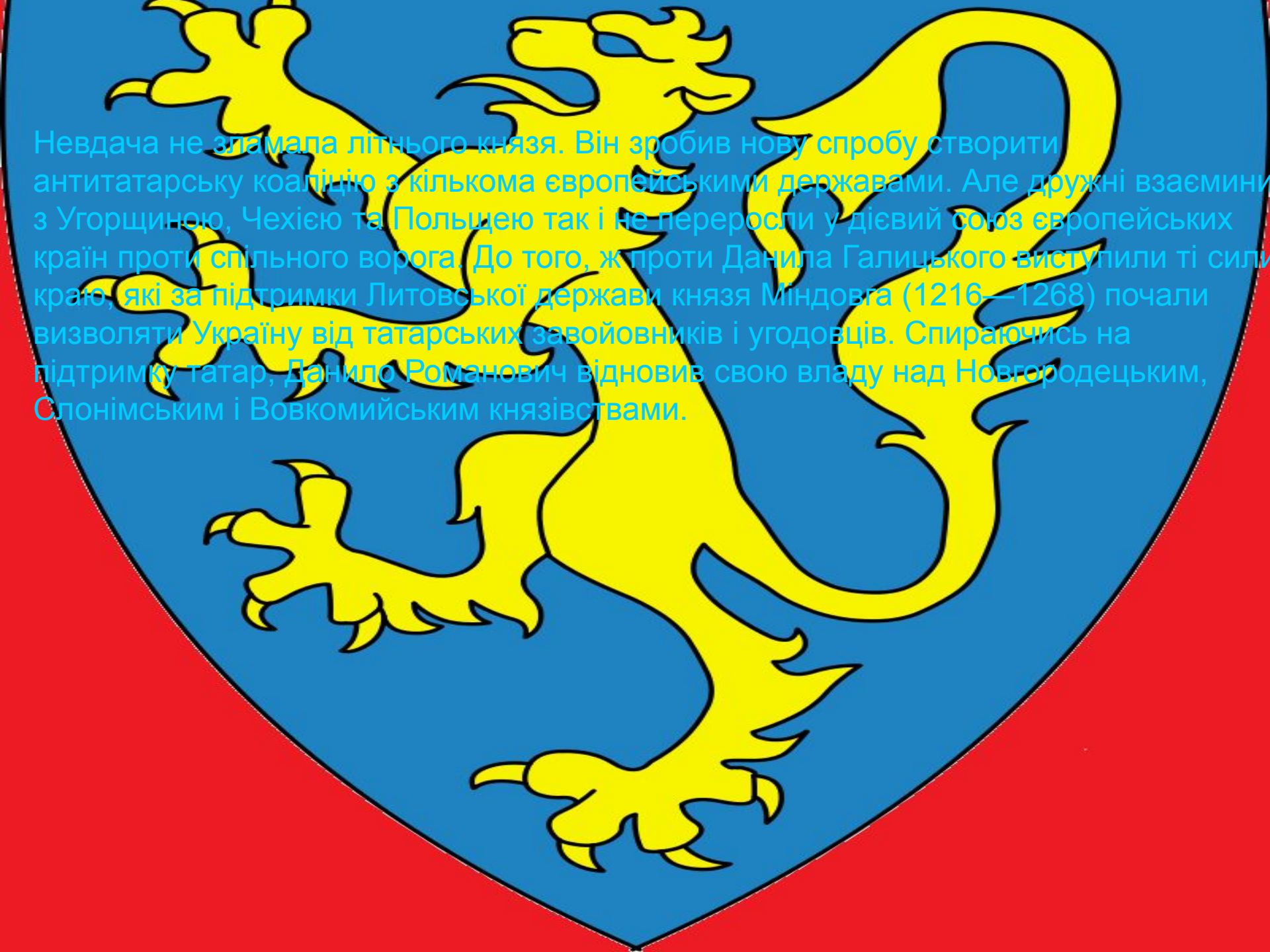

NORMALPLANET.COM

Данило Галицький укріплював свої володіння, заснував на честь старшого сина Лева м. Львів, роль якого швидко зростала, а столицю переніс з ненадійного Галича до неприступного Холма. Одночасно відбувалася реорганізація війська. Ударною силою в ньому стала важкоозброєна князівська кінна дружина, а також селянське й міщанське ополчення. Проти них не могли встояти ні легка татарська кіннота, ні розбещена бездіяльністю європейська дружинна знать. Почалося визволення Галичини й Волині від нечисленних татарських загонів і колабораціоністів з деяких місцевих феодалів. Спільно галичани й волиняни в 1252 р. вигнали татарську орду хана Куремси з пониззя за Дністер. Протягом 1254—1255 рр. дружини Данила й Василька Романовичів та Лева Даниловича звільнили землі вздовж Бугу, Случі й Тетерева. Галицько-Волинська держава на кілька років здобула незалежність від Золотої Орди. Але в 1259 р. на кордонах Волині з'явилося об'єднане татарське військо, послане великим ханом для упокорення повсталих народів. Щоб вберегти своє дітище від розгрому, Данило Галицький був змушений виконати наказ воєначальників про знищення міських укріплень. Галичина й Волинь знову виявилися беззахисними перед загарбниками, а сам князь мусив підтвердити васальну залежність від Золотої Орди й направити свою дружину на допомогу татарам у їхньому поході проти Польщі та Литви.

Україна
у пошуках себе

Невдача не зламала літнього князя. Він зробив нову спробу створити антитатарську коаліцію з кількома європейськими державами. Але дружні взаємини з Угорщиною, Чехією та Польщею так і не переросли у дієвий союз європейських країн проти спільного ворога. До того, ж проти Данила Галицького виступили ті сили краю, які за підтримки Литовської держави князя Міндовга (1216—1268) почали визволяти Україну від татарських завойовників і угодовців. Спираючись на підтримку татар, Данило Романович відновив свою владу над Новгородецьким, Слонімським і Вовкомийським князівствами.

Отже, в історії Галицько-Волинського князівства князь Данило займав особливе місце. Його історичною заслугою було об'єднання в одне князівство земель Галичини і Волині, роз'єднаних після смерті Романа. Виконуючи це завдання, Данило спирався на широкі маси населення, які вели боротьбу проти іноземної агресії і влади великих бояр. З'єднавши територію Галичини і Волині в одне князівство, Данило сприяв його економічному розвитку та політичній стабільності. Данилові не вдалося здійснити свою найголовнішу мету — визволити західні землі з-під ординського ярма. Але державна організація, яку він створив, була настільки сильна, що ханські орди не змогли її зруйнувати, і Галицько-Волинська держава знову підвелася із занепаду і набрала нової сили.

Данило Галицький (Романович) руський князь з династії Рюриковичів, правитель Галицько-Волинського князівства. Князь волинський (1211 – 1264), галицький (1211 – 1264), київський (1240). Син князя Романа II Великого з династії Рюриковичів.